

Γεώργιος Τρακόπουλος

Με μεγάλη συγκίνηση γράφω λίγα λόγια για τον πολύ αγαπητό μου Διευθυντή και φίλο, Γιώργο. Δεν μπορώ να πιστέψω ότι έχει φύγει από κοντά μας. Γνώρισα το Γιώργο την πρώτη ημέρα που ανέλαβε ως διευθυντής στη 10η Πνευμονολογική Κλινική του Νοσοκομείου «Η Σωτηρία», το 1978. Πρόσφατα τότε είχε επιστρέψει από μεταπτυχιακές σπουδές στην Αγγλία, ενθουσιασμένος και από τις συνθήκες εκπαίδευσης εκεί αλλά και από την ίδια τη χώρα. Παρακολουθούσε τις εξελίξεις της Ιατρικής συνεχώς. Οι άριστες και μοντέρνες επιστημονικές του γνώσεις ήταν άμεσα εμφανείς. Η επίσκεψή του στους αρρώστους ήταν λεπτομερής και πηγή εκπαίδευσης εις βάθος των νέων γιατρών της κλινικής του. Όλοι οι μαθητές του τον αγαπούσαμε και τον σεβόμαστε και για όλους ήταν ένας σπουδαίος μέντορας που μετέδιδε τις γνώσεις συνοδευμένες από ήθος που χωρίς να το επιδιώκει, αναδύοταν σε όλες του τις δραστηριότητες και γινόταν παράδειγμα για όλους μας. Μακριά από μικρότητες, καλλιεργημένος, με αγάπη για τους γύρω του και με έξυπνο χιούμορ προσπαθούσε πάντα να φτάσει στον επιδιωκόμενο στόχο. Δεν γνώριζε τι σημαίνει ίντριγκα και κλίκες και στην εξέλιξη των γιατρών της κλινικής του προσπάθησε

να βοηθήσει, αποκλειστικά και μόνο, με αντικειμενικά και επιστημονικά μέσα. Ευπατρίδης της Ιατρικής είναι η λέξη που του ταιριάζει.

Με το περιοδικό «ΠΝΕΥΜΩΝ» ασχολήθηκε επί 6 χρόνια ως μέλος της συντακτικής επιτροπής και έδωσε νέα πνοή στη θεματική του ύλη και στον τρόπο έγκρισης των υποβαλλομένων για δημοσίευση εργασιών. Ήταν γλωσσομαθής και πάντα διαβασμένος βαθιά σε όλα τα ιατρικά θέματα και ιδιαίτερα της Πνευμονολογίας, στοιχεία που τον καθιστούσαν πολύτιμο σε ένα ιατρικό περιοδικό. Επίσης, ο Γιώργος ήταν από τους πρώτους που ασχολήθηκαν με τα μοντέρνα μηχανογραφημένα συστήματα και όλες του τις γνώσεις τις έθεσε στη διάθεση του περιοδικού. Γενικά, τις γνώσεις του επί των computers, πιεστικά, σε όλους, προσπάθησε να μεταδώσει εξηγώντας τη δυνατότητα που προσφέρουν στην οργάνωση της δουλειάς μας και κυρίως στην απεριόριστη προσφορά γνώσης μέσω της διαδικτυακής επικοινωνίας. Ήταν απόλαυση μέχρι πολύ πρόσφατα, να διαβάζουμε τα e-mails που μας έστελνε επί παντός επιστητού. Γιατί τα ενδιαφέροντα του Γιώργου δεν περιορίζονταν στην Ιατρική. Η τέχνη, το θέατρο, τα ταξίδια σε μέρη με ιστορικό ενδιαφέρον και πολλά άλλα του άρεσαν πολύ. Ζωγράφιζε πολύ ωραία, εμφάνιζε μόνος του καλλιτεχνικές φωτογραφίες, λάτρευε τη μουσική.

Αρρώστησε το Μάρτιο του 2009 με καρκίνο του πνεύμονα, πλακώδους τύπου καλής διαφοροποίησης, χωρίς μεταστάσεις, που εμείς οι πνευμονολόγοι ξέρουμε ότι υπάρχει μια κάποια δυνατότητα να ξεφύγει κάποιος από

την κακή εξέλιξη, μετά από χειρουργική αντιμετώπιση. Ήλπιζε και αυτός και μετά την αρχική απογοήτευση και το φόβο για τη ζωή του συνέχισε να ελπίζει, μέχρι που 6 μήνες μετά την επέμβαση, είπε στη γυναίκα του την Ισμήνη: «Λες να με ξέχασε (ο όγκος);». Δυστυχώς δεν τον είχε ξεχάσει. Ήταν άτυχος. Από το Νοέμβριο του 2009 άρχισε την «ελεύθερη» πτώση, ταχύτατα για το είδος του όγκου του, με νέες αναπτύξεις κακοήθειας στον πνεύμονα και στη σπονδυλική στήλη και με αλλεπάλληλες κακοτυχίες. Υποβλήθηκε σε νέες επεμβάσεις που αναντίρρητα δεχόταν και υπέμενε με δύναμη και καρτερία. Ακόμη και τότε ήλπιζε και με τα αστεία του έδινε κουράγιο στην οικογένειά του. Η υπομονή του με την παράλυση των ποδιών του. Κατάλαβε το επερχόμενο τέλος. Η δυστυχία του, όμως, ποτέ δεν εκδηλώθηκε με κακή διάθεση. Απέναντι σε όλους έδειχνε καλοσύνη και δεν παραπονιόταν. Υπέμενε με στωικότητα και θάρρος, ενώ μέχρι την τελευταία στιγμή είχε επίγνωση της ραγδαίας επιδείνωσης της πάθησής του.

Τις τελευταίες μέρες του τις πέρασε στην 5η Κλινική της Σωτηρίας. Οι μαθητές του ήταν καθημερινά δίπλα του. Όποτε τον ρωτούσαμε τι κάνει, η απάντηση ήταν καλά και με ελαφρό χαμόγελο. Νομίζω ότι δεν ήθελε να επιφορτίσει τους άλλους με τον πόνο του. Στην κλινική, όλοι νοιώσαμε την αδυναμία μας να αναστρέψουμε την κακή πορεία της αρρώστιας του, τον πόνο του αποχωρισμού και την αδυναμία μας να παρηγορήσουμε τα παιδιά του και την Ισμήνη, τη γυναίκα του, που δεν έφυγε λεπτό από κοντά του και που διαρκώς προσπαθούσε να του δώσει ζωή.

Ελπίζω να του προσφέραμε τις τελευταίες μέρες κάποια ηρεμία περιβάλλοντάς τον με όλη μας την αγάπη.

Το Αντίο είναι οδυνηρό. Καλό κατευόδιο στο τελευταίο ταξίδι. Τον θυμόμαστε πάντα με αγάπη. Ήταν ξεχωριστός.

Νίκη Γεωργάτου

Διευθύντρια 5ης Πνευμονολογικής Κλινικής
ΓΝΝΘΑ «Η Σωτηρία»